

Det Anarkistiska Biblioteket

Den nya internationalen

Peter Kropotkin

Peter Kropotkin
Den nya internationalen
1916

Tidningen Brand #53 1916

www.anarkistiskabiblioteket.se

1916

Man intreserar sig för ögonblicket mycket för vilken karaktär Internationalen kommer att erhålla, när den efter kriget blir rekonstituerad. Och bland oss anarkister frågar man sig, vad man kan göra för att hjälpa till att skapa en ny International, som kan bli till verklig hjälp för arbetarna i deras befrielsesträvanden och som samtidigt kan förhindra framkallandet av nya krig!

Denna fråga förtjänar hela vår uppmärksamhet.

Det är bekant, att det gjorts ansträngningar från tyska socialdemokrater, understödda av deras franska, italienska, holländska etc. trosfränsar, för rekonstitueringen av deras international - de socialdemokratiska partiens international, som existerade före kriget.

Nåväl, det är uppenbart, att denna international, allenast varande en sammanslutning av parlamentariska socialisternas partier, som godkänna den tyska socialdemokratiens program, icke kan motsvara arbetarnas behov, vilka sträva att skapa en internationell organisation av *arbetare*, en organisation som kan ge internationellt stöd åt arbetarnas direkta kamp mot den kapitalistiska exploateringen på dennas egen mark, i gruvorna, fabriker, dockorna, etc., samtidigt som den förbereder internationell enighet inom de omfattande sammanslutningarna av en och samma branch av produktionen, för skapandet av framtida sociala förbund utanför staterna.

Behovet av sammanslutningar av detta slag, har gjort sig så starkt kännbart de sista tjugo åren före kriget, att de franska, engelska, belgiska arbetarna inom olika branscher, sådana som loss- och lastningsarbetarna, metallarbetarna, etc. ha gjort ständiga ansträngningar för att organisera sig internationellt genom direkt samarbete inom yrket.

Det gäller därför att skapa en *arbetareinternational* utan att befatta sig med den *sociala demokratiens uteslutande parlamentariska international*.

Det är dessutom nödvändigt, att denna arbetareinternational icke begränsar sin verksamhet blott till rent professionella frågor om löner och arbetstid, men att den utan omsvep tar fast på frågan om den *sociala omvandlingen*. Det är på grund av, att man icke fastslagit detta mål som siktpunkt för alla de partiella striderna, som de fackliga och trade-unionistiska organisationerna, som fungerat under de sista fyra åren, i glömska av sin verkliga uppgift och *raison d'être*, överlämnat sitt huvudsakliga mål åt de parlamentariska "taktikerna", som utskjuter dess förverkligande till en avlägsen framtid.

Den naturliga kärnan av en arbetareinternational i Europa kommer antagligen att bildas av de franska och italienska fackliga konfederationerna, de engelska trade-unionerna och de olika belgiska, holländska, spanska,

skandinaviska, ryska arbetareorganisationerna, till vilka en gång antagligen de tyska och österrikiska organiserade arbetarna komma att ansluta sig. Man måste således fråga sig om dessa olika organisationer erbjuda de nödvändiga elementena för konstituerandet av en sådan international varom vi nyss talas?

Blott för några år tillbaka hade man måst svara på denna fråga med ett *nej*. Men under sista tiden har allvarliga förändringar börjat göra sig märkbara i dessa organisationers anda och krigets obarmhärtiga lärdomar har redan bidragit till att vidga arbetarnas syn med avseende på nödvändigheten av en omvandling av samhället på kommunistisk bas.

Man har sålunda sett hur det inom de engelska yrkesförbunden, vid sidan av de gamla unionerna, trånga och egoistiska, har uppstått nya unioner, sådana som loss- och lastningsarbetarnas, som gjort ett värdefullt arbete för organiserandet av ett internationellt förbund av alla arbetare inom denna bransch. Och inom järnvägsmännens union har man under den stora strejken 1912 sett hur åtskillnaden mellan lokomotivförarnas aristokrati och järnvägarnas demokratiska massa försvunnit.

Samtidigt kan man iakttaga hur de engelska unionerna icke längre rygg tillbaka för de socialistiska eller ens de kommunistiska idéerna. *Socialiseringen av jorden* som redan sedan ett trettioårligt år tillbaka figurerat på deras program, har fått en ny, praktisk mening sedan kriget har visat faran för ett land, att icke odla sin jord men förlita sig på importen. *Socialiseringen av kolgruvorna*, vars nödvändighet man skymtat alltsedan boerkriget, tvingar sig nu fram på grund av de skandalösa vinster varmed ägarna och förmedlarna rikta sig på nationens bekostnad. *Socialiseringen av järnvägarna* skall accepteras med glans den dag då internationalens skapande kraft har funnit den lösning, som de engelska järnvägsmännen sedan länge begärt: "sättet att socialisera järnvägarna utan att överlämna dem till staten".

Slutligen har den fourieristiska idén om socialiseringen av industriens profit och den samhälleliga organiseringen av handeln, gjort sådana framsteg på sista tiden, att de engelska arbetarna icke däri längre ser en fantastisk utopi. Och "konskriptionen av förmögenheterna" (förmögenheternas tvångsutskrivning för samhälleligt ändamål) blivit ett folkligt krav.

Ända sedan 1793 (franska revolutionen) har man icke hört ett sådant krav bli formulerat. I dag höra vi talas om det, som en ofrånkomlig nödvändighet.

Man kan visserligen icke förbise de förebråelser, som under sista tiden blivit riktade mot de fackliga organisationerna och av vilka en del - det måste man erkänna - voro fullkomligt berättigade, utan att det därav

följer, att de revolutionära skulle övergiva organisationerna. Men i grund och botten måste man fråga sig, om det icke varit vårt eget fel, detta förhållande, att bourgeoisiindividualistiska strömningar haft så stor framgång såväl i de mera skrämessiga som i de teoretiskt långt avancerade fackorganisationerna. I varje fall är det säkert, att i en internationell arbetareorganisation, som inleder en allvarlig kamp mot kapitalet och tar sikte på en samhällelig organisering av produktion, förmedling och konsumtion, skola envar-sig-själv-nog-exploaterarna finna mindre resonnans än vad de hittills funnit bland de exploaterade.

Man har också talat om nödvändigheten att revidera våra teorier. Men existerar denna nödvändighet? Ingenting är riktigare än att vi ständigt måste betona fördelarna hos våra idéer. Men att behandla våra idéer som utopier därför att vi förklarade, att man utan dröjsmål måste gå till socialiseringen av produktionsmedlen, och att göra denna förebräelse nu, när den största olyckan som träffat Europa redan har visat - som vi hade förutsett - den absoluta nödvändigheten av att företaga denna socialisering, det är att ådagalägga en anda av oförlåtlig blyghet i en epok som den vi genomleva. Långt ifrån att förkasta våra råd genom att beteckna dem som utopier, är just nu ögonblicket inne för att börja tillämpa dem. Självva livets nödvändighet *tvinga* folken att socialisera produktionen, handeln och konsumtionen i hela samhällets intresse. Men vi göra ingenting och lämna initiativet till regeringarna, som tydligen blott göra ont.

Vi se således den engelska regeringen göra detsamma som Conventet sökte göra 1793-1794: nationalisera vissa delar av handeln. Genom köp i en ofantlig skala har den i stor utsträckning gjort sig till leverantör av säd (hela Australiens skörd för de kommande två åren har nyligen blivit köpt), av socker (sedan ett år tillbaka) och kött, som importeras från Amerika och Australien, för hela den engelska nationen och delvis (kött) för den franska armén. På detta sätt görande sig till grosshandlare i stort, säljer den engelska regeringen sina varor blott till dem som samtycker till att sälja dem i detalj till inköpspris, blott förhöjd med en viss procent (fem procent för sockret).

Den har dessutom lagt beslag på fyra tusen fabriker, stora och små, för tillverkning av kanoner och ammunition och den har faktiskt nationaliserat de vinster, som kunna uppstå från dessa fabriker. Den lämnar femton procent av denna vinst på det kapital som är engagerat i vart och ett av dessa företag och behåller resten, något som kan betraktas som ett första steg till "avlönade förvaltare" för de nationaliserade fabrikerna. Om

bostadshusens kommunalisering ännu icke är verkställd, vems är då felet? Är det icke till stor del vårt eget?

Slutligen har regeringen nyss byggt en arbetarestad "Victory City", för tjugo tusen arbetare som arbeta vid ammunitionstillverkningen. De förtäffligt inredda små husen uthyras efter byggnadspriset, och de fyrtiotvå restauranterna, som ersätta barerna, tillhöra staten, som likaledes förser befolkningen med en del levnadsmedel till tillverkningspris.

Allt detta är olyckligtvis statssocialism, som blir synnerligen farlig om den generaliseras. Men är icke detta socialisternas och anarkisternas fel, vilka, fångna i övertro på de föregivna "ekonomiska lagarna", icke förstätt taga initiativ till den socialisering som blivit en nödvändighet?

I varje fall tyder allt på, att arbetarnas organisationer efter kriget icke kan inskränka sig till att försvara lönerna och begränsa arbetstiden.

För en tjugo, trettio år sedan var det tusen saker som talade mot, att den sociala omvandlingens idéer skulle bli det väsentliga för fackföreningsrörelsen. Målet syntes så avlägset! Men i dag ser man denna omvandling dikterad av ögonblickets behov, medan hoppet om en fredlig välmåga för de förlikta kapitalisterna och arbetarna, som man hade lovat som en nödvändig följd av den tekniska utvecklingen, blir förflyttat till utopiernas område. (Här har censuren stympat artikeln).

För att göra slut på krigen, finns det således blott ett medel: att göra slut på kapitalisternas och statens exploatering. och för att bäst uppnå detta måste man konstituera ett internationellt förbund, *icke av dem som göra anspråk på att regera, men av dem som producera hela den sociala rikedom och organisera sig själva för att konsumera de rikedomar som de själva producera.*

Och eftersom man i alla fall först måste börja med att organisera dem som äro beredda att fullständigt giva sig hän till det sociala omvandlingsarbetet, tror ni icke, att det skulle vara bra att rådföra sig med kamraterna i detta avseende, bedjande dem att till denna exposé lägga de idéer som den kunde framlocka hos dem, för att senare därav göra en kort appell?

Vad det gäller att besluta om vilken del vi skola kunna ta i arbetareinternationalen, så kommer det att bero på vilken form denna organisation får och det mål den ställer sig. Men att förhålla sig likgiltig, det skulle, synes det mig, vara ett stort fel.